

oktatás. Nikola csak akkor volt néhány alkalommal ortodox istentiszteleten, amikor anyját mütötték, és őt egyik nagynénjéhez adták néhány hétre. Kanadában sem csatlakozott semmilyen vallási közösséghez, és mivel Janette sem volt hívő, így házasságot is csak polgári módon kötöttek.

Mi lesz az imádsággal? – kérdezte magától. Ekkor lassan, az emlékeinek legmélyebb rétegeiből olyan szavak kezdtek elővukodni, melyeknek ő maga sem ismerte jelentését. Anyja hangját vélte hallani, aki egészen kis korában ágya mellett estéknként ott ült, amíg a kis Nikola el nem aludt, és azt a mondókát mondta, amit még ő is mélyen hívő, és vallását gyakorló anyjától ismert: „Pomiluj, pomiluj, Goszpode. Iszusze, Goszpode!” Nikola engedte, hogy ezek a szavak közreműködése és értelme nélkül hagyják el ajkait. Csak állt a sír előtt, és túrta, hogy lepereregjenek ajkain. „Pomiluj, pomiluj”, ismételte, tízszer, hússzor, harmincszor, maga sem tudta hányszor. Aztán egyszerre elillant ez az emlékekből feltörő nyelv, és már nem találta a szavakat. Bár lelkében még rövid ideig folytatódott a sajátos temetési szertartás, a szavak már visszasüllyedtek a feledés mélységébe. Még állt néhány percet, aztán bement a házba, összeszedte apjának holmijait, fölmálházta az öszvérrre, és elindult lefelé a hegyről. Amikor az alacsony kerítéshez ért, még egyszer hátrapillantott a házra. Meglátta a szabadon lengő zsalugátert. Nem átalotta a ládából újra kivenni a kalapácsot és néhány szöveget. Visszament és a spalettát jól a kerethez szögelte.

*Ulcinj, 2007. július 14.*



*Devota profision.*